

Öncü İşçi

Devrimci İşçi
Partisi'nin merkezi
yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir
Sayı: 23
Kasım 2016

Emperyalizmin ve Koç'ların, Sabancı'ların, Albayrak'ların savaşlarında işçi köylü gençlerimizin öldürülmesine izin vermeyelim!

İşçinin Manifestosu

Günümüzde Türkiye üç büyük savaşın girdabında felâkete doğru sürükleniyor. ABD, AB ve Siyonizmin Ortadoğu'da ve Avrasya bölgesinde başlattığı emperyalist savaş, Afganistan, Irak, Lübnan ve Filistin'den sonra İran'ı da tehdit ediyor. Savaşın her yeni evresi ile Türkiye, emperyalist savaşın yarattığı büyük çelişkilere gittikçe daha fazla etkileniyor. Burjuvazi Türkiye'nin hayati bir sorunu olan Kürt sorununu siyasi temellerde çözmeyi reddettiği için, çeyrek yüzyıldır süren bir savaş şimdi bütünüyle uluslararası bir nitelik kazanmış durumda ve Türkiye'yi Ortadoğu'nun girdabına daha da fazla çekiyor. Bu iki savaş karşısında yangına körükle giden hâkim sınıflar, on yılı aşkın süredir kendi içlerinde Batıcı-laik kamp ile İslamcı kamp arasında burjuvazinin politik iç savaşını yaşıyor. 1997'de ve 2007'de iki askeri müdahaleye yol açan bu savaş, hâlâ büyük gerilimlerin kaynağı olmaya devam ediyor. Toplum ikisi askeri, biri şimdilik politik nitelik taşıyan bu üç savaşın yarattığı patlayıcı çelişkilerin gerilimi altında her gün sarsılıyor. Türkiye kördüğüm olmuş durumda.

Ama Türkiye'de sözü çok sık edilmeden bir dördüncü savaş sürüyor. Burjuvazi, tekelsizlikle KOBİ'siyle, uluslararası müttefiklerinin de yardımıyla, işçi sınıfına, emekçilere, kent ve kır yoksullarına karşı 12 Eylül'den bu yana, yani otuz yıla yakın süredir bir

sosyo-ekonomik savaş yürütüyor. Neoliberal küreselleşme politikaları aracılığıyla, özelleştirmeyle, sosyal hizmetleri tırpanlayarak, esnekleştirme ve yalın üretimle, sendikasılaştırılmayla, tarımın yıkımıyla işçi ve emekçi kitleleri bölüyor, parçalıyor, köleleştiriyor, evcilleştiriyor, yoksullaştırıyor, çaresizleştiriyor. Bugün dünya ekonomik krizinin etkisi altında Türkiye ekonomisi diz çöktükçe bu savaş şiddetleniyor. İşten çıkartmalar yoğunlaşıyor, işsizlik yükseliyor, yoksulluk her bölgeye yayılıyor.

Türkiye'nin kördüğümünün çözümü bu savaşta yatıyor. İşçisiyle, işsizisiyle, kamu çalışanıyla, emeklisizle işçi sınıfı/proletarya ayağa kalkıp mücadele vermedikçe, sendikalarını bürokrasiden geri kazanmadıkça, bu mücadelesini siyaset sahnesine çıkararak yürütmedikçe, öteki büyük savaşların işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin çıkarları doğrultusunda ilerici bir çözüme kavuşturulması mümkün değildir. Türkiye'nin emperyalizmin hizmetkârlığından kurtulması da, Kürt sorununun adil bir politik çözüme kavuşturulması da, halkın burjuvazinin iki kampının savaşının cephaneliği olmaktan kurtulması da işçi sınıfının siyasete bağımsız olarak ağırlığını koymasıyla ve emekçileri, ezilenleri müttefik olarak kazanmasıyla mümkün olacaktır.

(Devrimci İşçi Partisi
Manifestosu'ndan)

Savaş ve işçi sınıfı

Sadece Türk Silahlı Kuvvetlerinin değil dünyadaki tüm orduların saflarını işçiler ve emekçiler doldurur. Başka türlü düşünmek mümkün değildir. Zira toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçi ailelerin çocukları kalabalık orduların saflarını doldurabilecek yegâne kitleyi oluşturur. Bu yüzden savaşlarda birbirlerini öldürenler aynı sınıfın mensupları işçi ve emekçiler olmuştur. Öte yandan paylaşım savaşlarını çıkarıcılar ise ülkelerin hâkim sınıflarıdır. Özellikle emperyalizm çağında savaşların baş sorumlusu emperyalist sermayenin dünya çapındaki kâr hırsı ve paylaşım mücadelesidir.

Elbette toplumun küçük bir azınlığını oluşturan asalak patronlar, sömürdükleri işçi ve emekçilerden kendi çıkarlarını korumak için ordular kurduklarında, gerçekleri ideolojik bir örtü altında gizlemek zorunda kalırlar. Hiçbir işçi ve emekçi, patronların kâr hırsı için ölüme atılmak istemez. Onun ölüme atılması için uğruna savaştığı haklı ve meşru bir dava gerekir. ABD askerleri Afganistan'da ya da Irak'ta savaşırken, kimse onlara Asya'daki ve

Ortadoğu'daki yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sömürmek üzere savaştıklarını söylemedi. Amerikan başkanı, generalleri, gazeteleri ve televizyonları tek bir ağızdan "teröre karşı savaş yürüttüklerini", "yurttaşlarının güvenliği için bu savaşın gerekli olduğunu", "bu ülkelere demokrasi ve özgürlük getirmek için mücadele ettiklerini" vaaz etti. Emperyalistler çetesi NATO, varlığını gerekçelendirirken emperyalist finans kapitalin çıkarlarını koruduğunu söylemiyor. Tam tersine "demokratik değerleri destekleyerek güven ilişkisi inşa etmek ve çatışmaları önlemek" gibi bir misyona dayandığını iddia ediyor.

Kendi ülkemiz için de aynı şey geçerli. Mehmetçik savaşlara milli çıkar ve menfaatler uğruna gönderiliyor. Kimse büyük patronların Ortadoğu petrollerine ulaşmaktaki emellerinden bahsetmiyor. Sabah akşam bu savaşlarda destek olmak için ABD emperyalizmine dilekçe yolluyorlar, Türk ordusunu emperyalistlerin hizmetine sunmak için kirli ilişkiler içine giriyorlar ama tüm bunları milliyetçi, mezhepçi propagandanın arkasında gizliyorlar.

Türkü Kürde, Sünniyi Aleviyeye karşı kışkırtıyorlar ki emekçi halk birbirine düşüp gerçek düşmanı, savaşlardan nemalanan asalak patronları ve emperyalistleri görmesin diye...

Devletler genellikle savaş bakanlıklarına resmi olarak "savunma bakanlığı" ismini verir. Bu da ideolojik bir karartmanın ifadesidir. Dünya tarihinde savaşlar hep kendilerini savunduklarını iddia etmişlerdir. Hitler bile doğu Avrupa'yı işgal ederken, finans-kapitalin kâr hırsı için değil Alman milletinin "yaşam alanı" için, Çekoslovakya'da ve başka doğu Avrupa ülkelerinde yerleşmiş Alman "soydaşları"nın haklarını savunmak için mücadele ettiğini iddia ediyordu.

Savaşların başlangıcında hâkim sınıfların bu ideolojik karartma faaliyetlerinin etkili olduğunu görebiliriz. İşçi ve emekçiler milli kahramanlık marşları eşliğinde adeta davul zurnayla savaşa gider. Ancak zaman geçtikçe savaşın gerçekliği cephedekilerin üzerine ölüm, cephe gerisindeki-lerin üzerine ise açlık ve sefalet olarak çöker.

Milli (ulusal) çıkar kimin çıkarı?

Milletler sınıflara bölünmüştür. İki karşıt sınıf olan patronlar sınıfı (burjuvazi) ve işçi sınıfı (proletarya) bu bölünmenin kutuplarını oluşturur. Proletarya nüfusça toplumun çoğunluğunu oluşturan ama açık sınıfta yaşayan sınıf iken burjuvazi sömüren, asalakça yaşayan, bir avuç olan ama tüm ekonomik gücü ve devleti elinde bulunduran sınıftır. Bu anlamda sınıflardan bağımsız bir ulusal çıkar bahsedilemez. Ancak her iki sınıf da politikada milletin adına konuşur. Burjuvazi kendi çıkarını milliyetçilik, ırkçılık, mezhepçilik

gibi ideolojik soslara bulayarak sanki herkesin çıkarıymış gibi ortaya koyar. Proletaryanın çıkarı gerçeğin yalana üstün gelmesindedir. Milletlerin kardeşliğindedir.

Burjuvazi milletin çıkarını başka milletlerle mücadele etmesinden, yeri geldiğinde başka milletlerle savaşarak onların zenginliklerine el koymasından geçtiğini anlatır. Proletarya ise halkların boğazlaşmasına karşıdır. Proletarya çıkarı her zaman en büyük birlikten yana olan sınıftır. Burjuvazi gibi başka milletlerin zenginliklerine göz koymaz. Milliyetçi değil

enternasyonalisttir. Tüm milletlerin zenginliğinin insanlığın hizmetine sunulmasını savunur. Yöntemi paylaşım ve yağma savaşları değil, işçi devrimidir. Proletaryanın programı sömürgeciliğin ve emperyalizmin reddi, ulusların özgürce kendi kaderlerini tayin etmesi, sosyalist federasyonlar çatısı altında birleşmesidir. Proletaryanın programı milletin sadece küçük bir azınlığını oluşturan burjuvazinin çıkarlarına ters düşer. Bu yüzden yalansız dolansız milletin adına konuşma hakkına sahip olan tek sınıf proletaryadır.

Gizli diplomasiye hayır! AKP'nin Lozan'ın gizli maddeleri yalanına karşı Bolşeviklerin gerçekten ifşa ettiği emperyalist anlaşmalar

Bugün kulaktan kulağa yayılan, adeta gizli bir propaganda makinesiyle tüm yurdu kaplayan dedikodular var. Lozan Antlaşması'nın gizli maddeleri varmış, bu gizli maddelere göre süresi 2023'te doluyormuş, bu antlaşma yüzünden bor madenlerini işletip satamıyormuşuz, petrol arama izni alamıyormuşuz, boğazlar elimizden alınacakmış... Liste böyle uzayıp gidiyor. Bunlar sanki AKP iktidarı Türkiye'yi kısıtlı yakalamış emperyalist haydutlara karşı mücadele veriyormuş gibi göstermek maksadıyla piyasaya sürülüyor.

Bunların hepsi yalan. Ve yalan belli ki bu iktidarı benimsediği temel bir propaganda yöntemi. Bu yöntemi AKP icat etmedi. Ondan önceki iktidarlar da hep yalana başvurdu. Çünkü hepsi ANAP'ı, DYP'si, AP'si, DP'si, CHP'si, SHP'si, DSP'si ile varlığını büyük kitleleri kandırarak sürdürebilen asalak patronlar sınıfının iktidarlarıydı.

Nazi Almanyası'nın Propaganda Bakanı Joseph Goebbels, İngilizler için şöyle demişti: "Onlar her zaman yalan söylemekle ilgili şu temel prensibe göre hareket eder: yalan söylediginde bu mutlaka büyük bir yalan olmalıdır ve gülünç gözükmek pahasına olsa bile bu yalanı söylemekten vazgeçilmemelidir." Goebbels, İngilizlere attığı yalan söyleme sanatını Nazi propaganda aygıtının temel yöntemi haline getirmiş ve milyonlarca işçi ve emekçiyi katlederek, Avrupa'yı kana bulayan faşist bir

tekelci sermaye diktatörlüğünün kurulmasına hizmet etmiştir

Şimdi Türkiye'nin işyerlerinde, kahvehanelerinde, dost sohbetlerinde konuşulan ve konuşulduca büyüyen yalanlara gelelim. Lozan Antlaşması'nın gizli maddelerinin olmadığı bugün sağcı ya da solcu, hükümet yanlısı ya da aleyhtar farkı olmaksızın tüm tarihçilerin üzerinde anlaştığı bir gerçektir. Zaten gizli antlaşmalar genellikle savaşlar öncesinde kurulan ittifaklar sırasında emperyalist güçler arasında yapılır ve savaş sonrasında düşman topraklarının nasıl paylaşılacağına, düzenin nasıl kurulacağına dair hükümler içerir. Gizli antlaşmanın bu hükümleri haliyle antlaşmaya taraf olan ülkelerden değil antlaşmanın tarafı olmayan ülkelerden gizlenir. Lozan Antlaşması savaş öncesinde değil sonrasında yapılmıştır. Gizli bir maddesi yoktur. Olsaydı bile bu maddelerin antlaşmanın tarafı olan Türkiye'den saklanması mümkün olmazdı. Eğer Türkiye'yi antlaşmada temsil edenler Türkiye ya da başka milletler aleyhine gizli bir takım maddelere imza attıysa da bunu pekâlâ sonraki iktidarlar açıklayabilir, gizli maddeleri ifşa edebilirlerdi.

Gizli anlaşmaları açıklama işini tarihte yapan 1917 Ekim Devrimi ile kurulan işçi devleti Sovyetler Birliği oldu. İşçi sovyetleri iktidarı alır almaz, Dışişleri Bakanı Lev Trotskiy, Çarlık Rusyası'nın Birinci Dünya Savaşı'na

gireken ve savaş sırasında İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle yaptığı gizli anlaşmaları ifşa etti. Bu anlaşmalarda söz konusu emperyalist bloğun savaşı kazanması halinde Osmanlı topraklarını nasıl bölüşeceğine dair hükümler de yer alıyordu. Sovyetler savaşın kazanan tarafı olmalarına rağmen, bu gizli anlaşmaları ifşa ettiler ve bu anlaşmada Rusya'ya verilmesi öngörülen topraklar üzerinde hiçbir hak iddia etmeyeceklerini duyurdular. Sovyetler, boğazların yanı sıra Trabzon'a kadar Doğu Karadeniz, Van ve Bitlis'in Çarlık Rusya'nın hâkimiyetine geçmesi için yapılan anlaşmayı reddetti. Devrimin liderleri, özellikle bugün Devrimci İşçi Partisi'nin de kendine rehber edindiği Lenin ve Trotskiy bununla da yetinmediler, Anadolu'nun geri kalan bölümlerini paylaşan emperyalistlere ve onların maşası gibi davrananlara karşı savaşta Milli Mücadele'yi desteklediler. Hem silah yolladılar, hem altın yardımında bulundular, hem diplomatik destek verdiler. İşçi sınıfının çıkarımın başka milletlerin toprak ve zenginliklerine göz koymakta olmadığına, tersine emperyalizme ve sömürgecilığe karşı savaşta tüm dünya proletaryasının ve ezilen halklarının birlikte olması gerektiğine ilişkin en güzel örneği Lenin ve Trotskiy önderliğindeki Sovyet devrimcileri göstermiştir.

Peki bugün memleketi yöneten AKP'liler ne yapıyor? Musul, Rakka,

El Bab, Kerkük, üzerinde her gün sayfa sayfa spekülasyonlar yapılan bu bölgelerin fethedilmesi için başta ABD emperyalizmi olmak üzere büyük güçlerle hangi pazarlıklar yapıldığından haberdar olabiliyor muyuz? Olası savaşlarda Koç'ların, Sabancı'ların, Ülker'lerin, Albayrak'ların çocukları ölmeyecek. Biz işçilerin, yoksul köylülerin kanı üzerinden, kardeş Ortadoğu halklarının kanı üzerinden hangi pazarlıklar döndüğünü bilebiliyor muyuz?

Gelelim bor madenlerine, petrol çıkartma izinlerine. Bu konuda kulaktan dolma bilgilerle, Goebbels'in söylediği türden yalanların tekrar edilmesiyle işçi ve emekçilerin nasıl kandırıldığını görmeliyiz. Türkiye'nin dünya bor rezervlerinin yüzde 70'ine sahip olduğu söyleniyor. Dünyanın bor üretiminde bize bağımlı olduğu, bu yüzden etrafımızda oyunlar oynandığına ilişkin komplo teorileri üretiliyor. Borla çalışan araba üretilenmiş de, uzay mekiği yapımında kullanılmıyormuş da, bir sürü laf... Yalın gerçekler ise şöyle: Türkiye bor yataklarının yüzde 70'ine sahip ama Türkiye hiç bor üretmese dahi dünyanın bor ihtiyacını 300 yıl boyunca karşılayacak maden rezervleri başka ülkelerde bulunuyor. Bor sanıldığı kadar stratejik bir maden değil. Kullanıldığı hiçbir alanda bor temel bir malzeme olarak üretime girmiyor. En çok kullanıldığı cam sanayiinde yüzde 18, ilaç sanayiinde ise milyonda bir oranında üretime giriyor.

Yani anlatıldığı gibi bor madenlerini kullanarak dünyaya hâkim olma şansımız pek yok.

Peki bu yalanlar neden söyleniyor? Çünkü işçi sınıfının yalın gerçekleri görmemesi, buğulu komplo teorileri ile oyalanması isteniyor. Mesela bu komplo teorilerini tekrarlayanlar T.C. Anayasası'nın 168. maddesindeki "Tabii servetler ve kaynaklar devletin hüküm ve tasarrufu altındadır" hükmünden bahsetmezler. Türkiye'de tabii servetler ve kaynaklar üzerinde devlet aracılığıyla tüm toplumun hakkı olduğunu gözlerden saklarlar. Madenlerin aranması ve işletilmesinde hiçbir ulusal ya da uluslararası engelin olmadığını bilmezler ya da bilmezden gelirler ki, madenlerin özelleştirilmesi ve taşeronlaştırma ile tüm milletin servetinin yerli yabancı asalak patronlara peşkeş çekilmesini kimse görmesin. Bor madenleri üzerinde kopartılan yalan fırtınasının nedeni, halkı cambaza baktırırken cepelerindeki parayı çalan dolandırıcılar misali, millet komplo teorileri ile oyalanırken göz önündeki apaçık yağmayı, kömür ve diğer madenler ile her türlü kaynağı sermayeye peşkeş çekilmesini görmemesini sağlamaktır. Bir kez daha milletin çıkarımın patronların çıkarına karşı olduğunu gösteren ve gösterecek proletaryadır, onun bilinçli temsilcisi olan sosyalistlerdir.

Hangi toprak kimin hakkı?

Lozan Antlaşması'nı gündeme getirenler bu antlaşmayla Ege adalarının, Musul'un, Kerkük'ün, Batı Trakya'nın kaybedildiğini gündeme getiriyor ve milleti buraları yeniden fethetmek için savaşmaya ikna etmeye çalışıyorlar. Bu topraklar bizim diyorlar. Ama söz konusu topraklar şu anda başka ülkelerin sınırları içinde. Lozan'dan önce bu topraklar Osmanlı'nın olabilir. Peki ya Osmanlı'dan önce? Yaşadığımız topraklar çok savaş gördü. Aynı topraklar farklı dönemlerde farklı devletlerin hâkimiyeti altına girdi. Herkes tarihin kendi işine gelen sayfasını açıp, istediği toprak üzerinde hak iddia etmeye başlarsa bunun sonu gelmez. Dökülen kan yine bizlerin kanı olur.

Şimdi Misak-ı Milli'ye atf yapılarak Türkiye'nin hak iddia ettiği toprakları gösteren haritalar dolaşıma sokuldu. Bu haritanın komşularımızla, kardeş halklarla aramıza düşmanlık tohumu serpmekte oluşu hâkim sınıfların umurunda değil. Onlar halkların boğazlaşması pahasına kendi elde edecekleri kâra ve ganimetlere bakıyor. Ancak halkı bir kez daha kandırıyorlar. O haritalardan sadece bizde yok. Mesela Yunanistan milliyetçilerinin "Megalo idea" (Büyük İdeal) haritaları var. Ege kıyılarında, Trakya'da, Trabzon'a kadar Karadeniz'de hak iddia ediyorlar. Biz Osmanlı topraklarına, onlar ise Bizans'a atf yapıyor.

Bu topraklar onların hakkıdır diyebilir miyiz? Bulgaristan'da Büyük Bulgaristan haritaları var, Trakya'yı kendi hakkı gibi gösteriyor Bulgar milliyetçileri, razı olur musunuz? Büyük Suriye haritasında Hatay Suriye sınırı içinde, Büyük İran haritasında neredeyse bütün Doğu Anadolu Büyük Pers İmparatorluğu'nu ihya etmek isteyen milliyetçilerin hak iddia ettiği bir coğrafya. Ermeniler, 1915'ten önce bu toprakların yerleşik ve kadim bir halkıydı. Doğu Anadolu'da yaşıyorlardı. Ermenistan da aynı topraklarda hak iddia ediyor. Bu haritaların ve bu haritalar peşinde koşan milliyetçi iktidarların kardeş halkları nasıl bir boğazlaşmaya sürükleyeceğine görmek zor mu? Musul'u, Ege Adaları'nı, Selanik'i almayı bilgisayar oyunu mu zannediyorsunuz? Bu savaşlarda patronların çocukları mı ölecek? Dahası Mehmetçik, Yunan, Bulgar, Arap, İranlı patronları mı öldürecek yoksa kendisi gibi emekçi çocuklarıyla mı savaşacak?

Üstelik bahsettiğimiz ülkelerin hiçbirisi emperyalist ülkeler değildir. Hepsisi emperyalizme bağımlı ülkelerdir. Emperyalizme karşı mücadele etmek yerine milliyetçi haritalar peşinde şövenist maceralara koşmanın halklara hiçbir faydası olmadığı gibi bundan en büyük çıkarı da emperyalistler sağlamaktadır. İşte bugün Türkiye'de bunu yaşamıyor muyuz? Kendini

dev aynasında görüp emperyalist gibi davranmaya çalışan iktidar, gücünü yetiremediği için her seferinde emperyalizmin kapısına gitmiyor mu? "Haydi Rakka'ya birlikte gidelim", "Musul'da beraber hareket edelim" diye emperyalizme dilekçe üstüne dilekçe vermiyorlar mı? Fetih özlemiyle Rakka için El Bab için "YPG'yi değil beni al" diye ABD'ye yalvaranlar emperyalizme karşı ulusal onuru ayaklar altına alıp, açıklarını içerde Kürt düşmanlığı yaparak kapatmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı ise hem emperyalizme karşı savaşacak esas güçtür, hem de halkların kardeşliğinin teminatıdır.

Musul'da petrol var. Kerkük'te petrol var. Türkiye petrol fakiri. Petrolümüz olsa fena mı olur deniyor? Evet fena olur! Çünkü Ortadoğu'da bugüne kadarki petrol savaşlarında ölen milyonlarca emekçi çocuğunun yanında, on binlerce belki yüz binlerce evladımızı toprağa veririz. Sonunda petrole ulaşsak bile bundan işçi ve emekçilerin fayda göreceğini düşünmek hayalciliktir. Petrolün fayda göreceği, kârına kâr katacak olan Tüpraş'ın, Petkim'in peşkeş çekildiği Koç Holding'tir. Yine asalak patronlardır. Geleceği bırakalım bugüne bakalım. Otomotiv sektörü ihracat rekorları kırarken, kârına kâr katan patronlar işçinin ücretlerine zam yaptılar mı? Ücretine zam isteyen işçiyi işten atan, zulmeden bu patronlar değil

mi? Suudi Arabistan'ın, Katar'ın, Irak'ın petrolü var da Arap işçisinin emekçisinin başı göğe mi erdi? Onurlu işçi sınıfının kardeş halkların kanı üzerinden yiyeceği

emek yoktur. Patronların milliyetçi söylemlerle işçileri kandırmasına da izin vermeyiz. Onların yağma savaşı bizim savaşımız değildir.